

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/88/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612210004
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1612210004.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľky: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava proti odporcovi: D. T., F.: XX.XX.XXXX, T. W. XXXX/XX, E., zastúpeného opatrovníčkou Bc. Ivetou Růžičkovou, pracovníčkou Okresného súdu Malacky, o zaplatenie 28,19 eura s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Malacky, č.k.: 4C/110/2013-41 zo dňa 10. decembra 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
Odporcovi sa **n e p r i z n á v a** náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 28,19 eura s úrokmi z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 28,19 eura od 06.03.2009 do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania v sume 16,50 eura a trovy právneho zastúpenia v sume 58,15 eura, na účet právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom Mliekarenská 10, Bratislava, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky zamietol. Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok po právnej stránke odôvodnil podľa § 369 ods. 1 veta prvá, § 708 ods. 1, ods. 2, § 709 ods. 1 Obch. zákonníka a § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 2 Obč. zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a skutkovo tým, že navrhovateľka dňa 03.09.2012 doručila súdu prvého stupňa návrh na začatie konania, ktorým sa voči odporcovi domáhala zaplatenia sumy 28,19 eura s úrokmi z omeškania vo výške 20% ročne zo sumy 28,19 eura od 06.03.2009 do zaplatenia a náhrady trov konania. Návrh odôvodnila tým, že dňa 13.06.2006 uzavrela s odporcom zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej zriadila odporcovi osobný účet; nakoľko na účte odporcu vznikol debetný zostatok, ktorý odporca neuhradil, dňa 02.03.2009 navrhovateľka od zmluvy odstúpila. Ku dňu 05.03.2009 bola výška debetného zostatku na účte odporcu v sume 28,19 eura. Podľa Všeobecných obchodných podmienok Dexia banky Slovensko, a.s. si navrhovateľka okrem istiny v podobe debetného zostatku na účte uplatnila návrhom aj sankčnú úrokovú sadzbu vo výške 20% ročne podľa sadzobníka poplatkov.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa preukázané že navrhovateľka ako banka a odporca ako majiteľ účtu uzavreli dňa 13.06.2006 písomnú zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb (ďalej len „zmluva“), ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky - Dexia banky Slovensko, a.s. (ďalej aj „VOP“). Na základe tejto zmluvy navrhovateľka zriadila pre odporcu bežný účet, na ktorom odporca vykonával bezhotovostné a hotovostné transakcie. Odporca sa zaviazal na účte zriadenom pre neho navrhovateľkou dodržiavať kladný zostatok minimálne vo výške splatných poplatkov za služby poskytované bankou. Odporca túto povinnosť porušil, keď na jeho účte vznikol nepovolený debetný zostatok v sume tak, ako to vyplýva z výpisu k účtu M. keďže

odporca nepovolený debetný zostatok v lehote stanovenej navrhovateľkou nevyrovnal, čím v zmysle všeobecných obchodných podmienok podstatne porušil zmluvu, navrhovateľka od zmluvy odstúpila (čl. III. A. 36 všeobecných obchodných podmienok) a voči odporcovi jej vzniklo právo na zaplatenie nepovoleného debetu v sume 28,19 eura; súd prvého stupňa tak odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 28,19 eura ako neuhradenú sumu debetného zostatku.

Ďalej súd prvého stupňa skonštatoval, že napriek skutočnosti, že zmluva o bežnom účte predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zákonníka), predmetná zmluva o bežnom účte je zároveň spotrebiteľskou zmluvou a na odporcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa a na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Obč. zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Obč. zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 veta druhá Obch. zákonníka). Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti); na právny vzťah založený zmluvou o bežnom účte tak aplikoval jednak ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností, resp. následkov omeškania) ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv).

Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že v dôsledku omeškania odporcu s plnením peňažného záväzku si navrhovateľka popri istine uplatnila aj úroky z omeškania vo výške 20% ročne zo sumy 28,19 eura od 06.03.2009 do zaplatenia. V čase uzavretia zmluvy o bežnom účte bola úprava úrokov z omeškania obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch, a to v § 369 Obch. zákonníka a v § 517 Obč. zákonníka. Obč. zákonník neumožňoval dojednať úroky z omeškania vyššie než ustanovuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Úprava obsiahnutá v Obč. zákonníku bola v tomto smere pre spotrebiteľa priaznivejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ nemohol vzdať. V tejto súvislosti mal za právne významné ustanovenie § 54 Obč. zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od Obč. zákonníka v neprospech spotrebiteľa; spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie; v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Na základe dospel súd prvého stupňa k záveru, že vo vzťahu k odporcovi ako ku spotrebiteľovi je možné uplatniť len úroky z omeškania podľa Obč. zákonníka.

Odporcovi tak uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 28,19 eura s úrokmi z omeškania vo výške 10% ročne zo sumy 28,19 eura od 06.03.2009 do zaplatenia, nakoľko odporca bol od 06.03.2009 v omeškaní s plnením peňažného dlhu. Pri určení výšky úrokov z omeškania vychádzal súd zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu 06.03.2009 predstavovala 2% ročne (2% + 8% = 10%).

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. a navrhovateľke priznal plnú náhradu trov konania, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za podanie návrhu na súd v sume 16,50 eura a z trov právneho zastúpenia vo výške 58,15 eura.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie navrhovateľka, a to v časti, ktorou súd návrh v prevyšujúcej časti zamietol (v časti prevyšujúcej priznaný úrok z omeškania vo výške 10 % p. a. zo sumy 28,19 eura od 06.03.2009 do zaplatenia). Žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec v napadnutej časti vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. F. mala dané odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/ a d/ O. s. p. V podanom odvolaní poukázala na čl. I „Úvodné ustanovenia“ bod 2, 3, 4, a 6 VOP, podľa ktorých je navrhovateľka ako banka oprávnená na poskytovanie bankových produktov/služieb a úkony s nimi súvisiace účtovať poplatky podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov banky v platnom znení a ďalej na čl. III písm. A/ bod 38 VOP, podľa ktorého za vedenie účtov/vkladných knižiek a vykonávanie úkonov s nim spojených banka účtuje poplatky podľa sadzobníka; z uvedeného mala za nesporné, že odporcovi boli ustanovenia VOP známe. Prekročením povoleného debetu odporca porušil ustanovenia zmluvy a VOP (čl. III,A, bod 36). Keďže navrhovateľka zmluvu listom z 2.3.2009 vypovedala, odporca bol oboznámený s tým, že mu účet bude zrušený a tiež s tým, že má

voči navrhovateľke debetný zostatok. Sadzobník podľa časti E) Depozitné produkty- ostatné produkty, bod 1.E.4 obsahuje sankčnú úrokovú sadzbu pri nepovolenom debete na osobnom účte vo výške 20 % p. a., nárok na sankčný úrok v stanovenej výške voči odporcovi tak mala navrhovateľka za oprávnený.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadril.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je nárok na zaplatenie úroku z omeškania z istiny vo výške 28,19 eur, prevyšujúci úrok z omeškania vo výške 10 % p. a. zo sumy 28,19 eura od 06.03.2009 do zaplatenia, nakoľko navrhovateľka sa návrhom na začatie konania voči odporcovi domáhala priznania istiny a úroku z omeškania vo výške 20 % p. a. z dlžnej istiny vo výške 28,19 eura od 06.03.2009 do zaplatenia; súd prvého stupňa však navrhovateľke napadnutým rozsudkom priznal len úrok vo výške 10 % p. a. z dlžnej istiny.

Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že tiež z obsahu odvolania podaného navrhovateľkou má odvolací súd zrejmé, že navrhovateľka žiadnym spôsobom nespochybnila postavenie odporcu v predmetnom zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa a s tým súvisiacu ochranu, ktorú súd prvého stupňa správne odporcovi poskytol podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zameraných na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu dôvodnosť nároku navrhovateľky na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej istiny nie je sporná, sporná je len výška priznaného úroku z omeškania. Súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie v časti príslušenstva na tom právnom základe, že napriek skutočnosti, že na zmluvný vzťah je potrebné aplikovať ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zákonníka o absolútnom obchode, nakoľko odporcovi v predmetnej zmluve svedčí postavenie spotrebiteľa podľa § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, ods. 2 Obč. zákonníka je potrebné mu poskytnúť ochranu podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, upravujúcich spotrebiteľské zmluvy, a teda v časti príslušenstva odporcu zaviazat' na zaplatenie úroku z omeškania len vo výške určenej predpismi občianskeho práva. Navrhovateľka v podanom odvolaní poukazovala na dôvodnosť nároku na priznanie sankčného úroku z omeškania v zmysle VOP, žiadnym spôsobom však nespochybnila postavenie odporcu ako spotrebiteľa, ktorá skutočnosť bola dôvodom, pre ktorý bol odporca súdom prvého stupňa zaviazaný na zaplatenie úroku z omeškania podľa príslušných predpisov občianskeho práva, t.j. vo výške 10 % p. a. z dlžnej istiny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní úspešnému odporcovi však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.